

[Kjeldgaard Iversen.]

lig det uretfærdige ved den foreslåede ordning, at man igennem den i og for sig tvinger hele samfundet til at støtte hinanden; det er stadig en fortsættelse af linien med, at alle støtter alle, med det resultat, at man til slut ikke kan finde ud af det mere.

Retsforbundet er meget betænkeligt ved at støtte det foreliggende forslag, men henviser den højtærede finansminister til at overveje de forslag, vi her har stillet om besparelser på told- og afgiftsområdet. Hvis man nægter at følge den linie og i stedet fortsætter den politik, regeringen er slået ind på, med yderligere forbrugsafgifter, yderligere fordyrende foranstaltninger, ja, så vil vi også være betænkelige ved at modsætte os lovforslaget, for så kommer de pågældende mennesker jo i store vanskeligheder. Derfor vil vi forbeholde os vor stilling til tredje behandling.

Alfred Jensen: Når man ser på såvel udskrivningsforslaget og bemærkningerne til dette som på fremsættelsestalen, kunne man måske få den opfattelse, at det drejer sig om status quo på skatteudskrivningens område. Dette er jo ingeniunde tilfældet. Enhver her i salen ved, at en uændret forlængelse af den udskrivningslov, vi har, betyder et større skattetryk, simpelthen fordi det store flertal af befolkningen har stigende indkomster. Jeg tror, man skal gøre sig klart, at der her faktisk er tale om en større udskrivning af skat, end vi nogen- sinde tidligere har haft, og det er ud fra disse betragtninger, mit parti tager stilling til det foreliggende lovforslag.

Jeg har ingen medlidenhed med dem, der oppebærer store indtægter; det øgede skattetryk, de vil få, er de i stand til at bære. Vor skattelovgivning er af en sådan art, at de største indkomster slipper særdeles billigt, og det vil derfor være ilde anbragt at lægge medlidenhed for dem for dagen. Derimod vil det være på sin plads, om man så lidt mere forstående på dem, der oppebærer de små indkomster. De skatter, direkte og indirekte, der er opkrævet ikke mindst det sidste år, er af en sådan beskaffenhed, at man har lov til at tale om et skatterov overfor denne del af befolkningen, og det, vi står overfor nu, er faktisk en forøgelse af dette skattetryk.

Det er almindelig kendt, at arbejdere og funktionærer, tjenestemænd, har haft en indtægtsstigning i det år, vi er ved at gå ud af; tager man det officielle tal for arbejderfortjenester, skulle det fra oktober 1949 til oktober 1950 være steget med 11 øre, nemlig fra 3 kr. 1 øre til 3 kr. 12 øre pr. time. Jeg er ikke klar over, i hvor stor udstrækning denne indtægtsstigning slår igennem på selvangivelsen, fordi jeg ikke har overblik over, på hvilket tidspunkt stigningen er sket, men det er givet, at den slår igennem i form af en indkomststigning, og det vil sige, at der ikke alene bliver tale om at svare skat af et forøget beløb, men det betyder også, at man kommer højere op med skalaens takster, altså et større skattetryk, end vi kendte det for det skatteår, vi nu snart forlader.

Jeg vil ikke tro, at nogen her vil bestride, at denne forøgelse af arbejderens indkomster ikke betyder, at arbejderne — og det gælder naturligvis også funktionærer og tjenestemænd — har større skatteevne i det kommende skatteår, end de havde i det forløbne skatteår, tværtimod tror jeg, man må erkende, at der er ikke større skatteevne. Det officielle tal for reallønnen er for oktober 1949 125, og det er det samme for oktober 1950. Dette angiver jo, at der ikke er tale om nogen reel forbedring af disse befolkningsgruppers vilkår, tværtimod vil de ikke være bedre stillet, end de var før. Og så må man endda forudsætte, at dette indekstal for reallønnen er korrekt. Jeg anerkender det ikke som rigtigt, men jeg vil tro, at det er rigtigt, når tallet ikke viser nogen bevægelse.

Skulle jeg knytte en kommentar dertil, måtte det være den, at skatteevnen er endnu mindre hos arbejderne og hos de med dem ligestillede, end den har været i 1950. Man skal nemlig gøre sig klart, at den stigning, som lønningerne har fået, langt overgås af de prisstigninger, som fandt sted i året 1950. Pristallet, som vi altså må regne med, selv om jeg ikke godkender dets rigtighed, viser en stigning fra januar 1950 til januar 1951 på 31 points, og det vil sige en stigning i udgifterne for det beregnede arbejderbudget på ca. 10 pct., hvorimod den lønstigning, som man officielt registrerer gennem statistisk departement, ikke kan komme op på mere end 4 pct. Det vil i virkeligheden sige,